

1. Prima întâlnire.

Era acel moment al zilei când îmi doream să pot dormi.

Liceul.

Sau purgatoriul era cuvântul potrivit? Dacă ar fi existat vreo cale să-mi ispășesc păcatele, aceasta ar fi trebuit să încline într-o anumită măsură balanța. Nu reușisem să mă obișnuiesc cu plictiseala; fiecare zi părea și mai imposibil de monotonă decât precedentă.

Presupun că aceasta era forma mea de somn - dacă somnul se definește drept o stare de inerție.

Fixam cu privirea crăpăturile străbătând tencuiala din colțul opus al cantinei, trasând modele imaginare ale acestora. Era o cale de a aduce în acord vocile care murmurau precum un râu învolburat în mintea mea.

Pe câteva sute dintre aceste voci le ignoram din plictiseală.

Dacă vine vorba despre mintea umană, am auzit de toate... și un stop în plus. În acea zi, toate gândurile erau mistuite de mica dramă a sosirii unui nou membru al micuțului grup de elevi. Era nevoie de atât de puțin ca să se agite toți. Văzusem chipul cel nou repetându-se, în fiecare gând, din toate unghiurile. Doar o față obișnuită. Freamătul provocat de sosirea ei era obositor de previzibil - de parcă i-ai arăta un obiect strălucitor unui copil. Jumătate dintre masculii cu spirit de turmă își imaginau deja că o iubesc, doar pentru că era ceva nou. M-am străduit ceva mai mult să îi îndepărtez dintre glasuri.

Doar patru voci blocam mai mult din politețe decât din dezgust: familia mea, cei doi frați ai mei și cele două surori, care erau atât de învățați cu lipsa secretelor în prezența mea încât arareori se mai gândeau la asta. Le ofeream atâta intimitate pe cât îmi stătea în putere. Încercam să nu ascult dacă mi-era cu puțință.

Dar oricât aș fi încercat... știam.

Rosalie se gândea, ca de obicei, la ea însăși. Își prinsese din zbor imaginea reflectată în ochelarii cuiva și medita la propria ei perfecțiune. Mintea lui Rosalie era precum un iaz nu prea profund ascunzând rar surprize.

Emmett era îmbufnat din pricina unui meci de lupte pe care îl pierduse în fața lui Jasper noaptea trecută. Îl costa întreaga sa răbdare limitată pentru a ajunge la capătul orelor de școală ca să pună la cale un meci de revanșă. Niciodată nu m-am simțit indiscret auzind gândurile lui Emmett pentru că niciodată nu se gândise la vreun lucru care să nu poată fi rostit cu voce tare sau pus în faptă. Poate că mă simțeam vinovat citind gândurile celorlalți doar pentru că știam că sunt lucruri pe care ei nu și-ar fi dorit ca eu să le știu. Dacă mintea lui Rosalie era precum un iaz fără mare adâncime, atunci cea a lui Emmett era un lac fără obscuritate, limpede precum cristalul.

Iar Jasper... suferea. Mi-am înfrânat un suspin.

„Edward”. Alice îmi strigă numele în mintea ei și într-o clipă îmi captă atenția.

Părea că l-ar fi pronunțat cu voce tare. Mă bucuram că numele meu nu prea mai era la modă - ar fi fost iritant; de fiecare dată când cineva s-ar fi gândit la vreun Edward, aș fi întors, din reflex, capul...

Însă în acea clipă nu am făcut-o. Alice și cu mine ne pricepeam la aceste conversații private. Foarte rar ne surprindea cineva. Privirea mea rămânea ațintită asupra crăpăturilor din tencuială.

„Cum se descurcă?” mă întrebă ea.

M-am încruntat, o schimbare ușoară în expresia gurii mele care nu i-ar fi alarmat în niciun fel pe ceilalți. Puteam la fel de bine să mă fi posomorât din plictiseală.

Tonul mental al lui Alice era acum alarmat și am văzut în gândurile ei că îl veghease pe Jasper cu colțul ochiului. „*E vreun pericol?*” A continuat să caute în viitorul imediat, răscolind printre imagini ale monotoniei după sursa mohorelii mele.

Încet, mi-am întors capul către stânga, de parcă aș fi privit cărămizile zidului, am oftat, apoi către dreapta, revenind la crăpăturile din tavan. Doar Alice știa că negam.

Se relaxă. „*Dă-mi de știre dacă starea lui se înrăutățește prea mult.*”

Mi-am lăsat doar privirea să alunece în sus, către tavan, apoi în jos.

„*Îți mulțumesc că faci asta.*”

Mă bucuram că nu puteam să îi răspund cu voce tare. Ce să-i fi spus? "Cu plăcere"? Nu ar fi fost chiar așa. Nu-mi făcea plăcere să ascult zbuciumul lui Jasper. Era cu adevărat necesar să experimenteze în felul acesta? Nu ar fi fost mai sigur să recunoască, pur și simplu, că era posibil să nu fie vreodată în stare să își înfrâneze setea la fel ca noi, restul, fără a fi obligat să-și întrecă limitele? De ce cochetau cu dezastrul?

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră expediție de vânătoare. Nu era o perioadă de timp extrem de dificilă pentru noi, ceilalți. Uneori era, probabil, puțin incomod - dacă vreun om trecea prea aproape de noi, dacă vântul bătea din direcția nepotrivită. Dar oamenii mai niciodată nu treceau prea aproape de noi. Instinctele lor le spuneau ceea ce mintea lor conștientă nu ar fi înțeles niciodată: eram periculoși.

Iar Jasper era foarte primejdios în acea clipă.

Chiar în momentul acela, o fată micuță se opri în capătul mesei celei mai apropiate de a noastră, pentru a vorbi cu o prietenă. Își dădu pe spate părul scurt, de culoarea nisipului, trecându-și degetele prin el. Radiatoarele îi împinseră mirosul în direcția noastră. Eram obișnuit cu felul în care acel miros mă făcea să mă simt - durerea uscată din gât, golul din stomac, încordarea din reflex a mușchilor, fluxul în exces de venin din gură...

Totul era destul de normal, de obicei ușor de trecut cu vederea. Doar că acum era mai greu, cu simțurile de două ori mai puternice, pe când îi monitorizam reacțiile lui Jasper. Ca două stări de sete îngemănate, mai degrabă decât doar una - a mea.

Jasper dădea frâu liber imaginației. Își închipuia totul - se vedea ridicându-se de pe scaunul de lângă Alice și ducându-se să se așeze lângă fată. Se gândea la cum s-ar apleca și cum, de parcă ar fi avut de gând să îi șoptească la ureche, și-ar fi lăsat buzele să atingă curbura gâtului ei. Își imagina cum ar simți sub buzele sale șuvoiul fierbinte al sângelui pulsând sub pielea ei fină...

Îi lovii scaunul cu piciorul.

Pentru o clipă îmi înfruntă privirea apoi și-o aținti în pământ. Auzeam bătălia între rușine și răzvrătire care se ducea în mintea lui.

- Îmi pare rău, îngăimă Jasper.

Am ridicat din umeri.

- Nu aveai de gând să faci nimic, îi murmură Alice, alinându-i amărăciunea. Am văzut asta.

M-a luptat cu grimasa care i-ar fi dat minciuna pe față. Alice și cu mine trebuia să rămânem uniți. Nu era ușor să auzi voci sau să ai viziuni ale viitorului. Amândoi monștri în rândurile celor care erau deja monștri. Ne protejam unul altuia secretele.

- Ajută oarecum dacă îi vezi ca pe niște oameni, sugeră Alice, cu vocea ei ascuțită și muzicală, prea repede pentru ca urechea umană să înțeleagă, de-ar fi fost vreun om suficient de

aproape încât să audă. Numele ei este Whitney. Are o surioară pe care o adoră. Mama ei a invitat-o pe Esme la acea petrecere în aer liber, îți amintești?

- Știi cine este, răspunse Jasper tăios.

Se întoarse pentru a privi pe una dintre micile ferestre așezate chiar sub streșină, pe fiecare perete al lungii săli. Tonul său puse capăt conversației.

În această seară trebuia să vâneze. Era ridicol să își asume astfel de riscuri, încercând să-și pună puterea la încercare, să își sporească rezistența. Jasper ar fi trebuit să-și accepte limitele și să lucreze din interiorul acestora. Vechile lui obiceiuri nu erau favorabile stilului de viață ales de către noi; nu ar fi trebuit să se forțeze să o apuce pe această cale.

Alice oftă în tăcere și se ridică, luându-și tava cu mâncare - adică recuzita - și lăsându-l singur. Știa că se săturase de încurajările ei. Deși Rosalie și Emmett își afixau ceva mai fățiș relația, Alice și Jasper își cunoșteau stările de spirit reciproce la fel de bine ca pe ale lor înșiși. De parcă și ei ar fi putut citi gânduri - însă numai pe ale lor.

Edward Cullen.

Reacție instinctivă. M-am întors când mi-am auzit rostit numele, dar nu cu voce tare, ci doar gândit.

Privirea mi se întâlnește pentru o fracțiune de secundă cu o pereche de ochi umani căprui-ciocolatii luminând un chip cu forma discretă a unei inimi. Pătrunsesem în mintea aproape fiecărui om astăzi. Noua elevă, Isabella Swan. Fiica șefului poliției din oraș, venită să locuiască aici în urma unei schimbări de tutelă. Bella. Îl corectase pe fiecare dintre cei care îi folosiseră numele întreg...

Mi-am ferit privirea, plictisit. A durat o secundă până să-mi dau seama că nu ea se gândise la numele meu.

„Normal că deja e topită după copiii Cullen”, am auzit primul gând urmându-și cursul.

Atunci am recunoscut "vocea". Jessica Stanley - trecuse ceva vreme de când nu mă mai deranjase cu sporovăiala ei interioară. Ce ușurare fusese când îi trecuse mica pasiune deplasată pentru mine. Îmi era aproape imposibil să scap de constantele și ridicolele ei reverii. Pe atunci mi-aș fi dorit să îi pot explica exact ce s-ar fi întâmplat dacă buzele mele, și dinții ascunși de acestea, ar fi ajuns în preajma ei. Asta ar fi redus la tăcere fanteziile acelea iritante. Gândul la reacția ei aproape că mă făcea să zâmbesc.

„Al naibii de bine îi va prinde”, continuă Jessica. „Nici măcar nu e drăguță. Nu știu de ce Eric se uită atât de mult la ea... sau Mike.”

Rostind ultimul nume, se cutremură. Noua ei pasiune, popularul Mike Newton, nici nu o vedea. Se părea însă că nu o ignora pe fata cea nouă. Din nou, precum copilul cu un obiect strălucitor. Acest lucru strecură o tentă de răutate în gândurile lui Jessica, deși se arăta prietenoasă cu noua colegă în timp ce îi explica platitudinile binecunoscute legate de familia mea. Probabil că eleva cea nouă se interesase de noi.

„Astăzi mă privesc și pe mine cu toții”, făcu, satisfăcută, Jessica o paralelă. „Ce noroc că sunt colegă cu Bella la două cursuri... Pun pariu că Mike mă va întreba despre ea...”

Am încercat să blochez flecăreala insipidă din gândurile mele înainte ca îngustimea și trivialitatea ei să mă scoată din minți.

- Jessica Stanley îi expune elevei Swan, cea nouă, toate bârfele despre clanul Cullen, i-am murmurat lui Emmett pentru a-mi distrage atenția.

El râse înfundat. *„Sper să fie picante”,* gândi el.

- Mai degrabă lipsite de imaginație. Doar vag scandaloase. Deloc îngrozitoare. Sunt cam dezamăgit.

„Și fata cea nouă? Și pe ea o dezamăgesc bârfele?”

Am ascultat pentru a afla ce părere avea fata cea nouă, Bella, despre povestea lui Jessica. Ce vedea atunci când privea ciudata familie cu tenul palid precum creta pe care toți o evitau?

Într-un fel, era responsabilitatea mea să îi aflu reacția. Îndeplineam rolul de paznic, în lipsa unui cuvânt mai bun, al familiei mele. Pentru a ne apăra. Dacă i se înteteau cuiva suspiciunile, puteam să dau un avertisment timpuriu facilitând o retragere ușoară. Din când în când chiar se întâmpla așa - vreun om cu imaginație bogată vedea în noi personajele unei cărți sau ale unui film. De obicei se înșela, însă era mai bine să ne mutăm într-un loc nou decât să riscăm vreo întrebare incomodă.

Extrem de rar, câte unul ghicea răspunsul corect. Nu îi dădeam ocazia de a proba exactitatea ipotezei. Pur și simplu dispăream, pentru a deveni o simplă amintire înspăimântătoare...

Nu am auzit nimic, deși am ascultat cu atenție șuvoiul frivol al monologului intern continuat de Jessica. De parcă nimeni nu s-ar fi aflat lângă ea. Ce straniu. Fata se mutasem cumva? Improbabil, de vreme ce Jessica nu-și întrerupsese flecăreala. Le-am privit pentru a mă lămuri, simțindu-mă descumpănit. Îmi puneam la lucru auzul hipersensibil - ceva ce nu mai fusesem vreodată nevoit să fac.

Din nou, privirea mea o întâlnește pe cea a ochilor ei căprui. Se afla în același loc și se uita la noi, lucru normal, am presupus, de vreme ce Jessica încă îi expunea picanteriile locale despre familia Cullen.

La fel de normal ar fi fost să se și gândească la noi.

Dar nu am deslușit nici măcar o șoaptă.

Obrajii ei fură învăluiți de o roșeață apetisantă când își plecă ochii, jenată de gafa de a fi surprinsă măsurând din priviri un străin. Bine că Jasper se uita în continuare pe fereastră. Nu-mi plăcea să-mi imaginez ce efect ar fi avut acel flux ușor de sânge asupra controlului său.

Emoțiile i se citeau pe chip de parcă i-ar fi fost înscrise pe frunte; surpriză, în timp ce asimila inconștient deosebirea între natura ei și a mea, curiozitate, în timp ce asculta povestirea lui Jessica și ceva în plus... fascinație? Nu ar fi fost întâia oară. Eram frumoși în ochii lor, prada noastră naturală. Și, la final, stinghereala de a fi fost surprinsă privind-mă fix.

Și totuși, deși gândurile ei se oglindeau atât de clar în ochii săi stranii - straniețate izvorând din profunzimea lor; ochii căprui adesea păreau calpi în întunecimea lor - nu străbătea către mine din locul unde se afla ea decât tăcere. Un gol absolut.

Pentru o clipă m-am simțit și eu stingherit.

Nu mai întâlneșem niciodată așa ceva. Era ceva în neregulă cu mine? Mă simțeam același ca până atunci. Îngrijorat, m-am concentrat și mai mult să ascult.

Toate vocile pe care mă străduisem să le blochez dintr-o dată urlau în mintea mea.

„...Mă întreb ce gen de muzică îi place... poate dacă i-aș pomeni despre noul CD...” se gândea Mike Newton, la două mese distanță - cu privirea fixată asupra Bellei Swan.

„La te uită cum o fixează. Nu-i ajunge că jumătate dintre fetele din școală așteaptă să...” Și Eric Yorkie avea gânduri acide, orbitând în jurul fetei.

„...Atât de dezgustător. Ai zice că e vreo vedetă... Până și Edward Cullen se holbează la ea...” Lauren Mallory era atât de geloasă încât chipul ei ar fi trebuit să aibă culoarea jadului întunecat. *„Și Jessica, se dă cea mai bună prietenă a ei. Ce farsă...”* Din gândurile fetei continua să țâșnească vitriol.

„...Sigur au întrebat-o asta cu toții. Dar aș vrea să vorbesc cu ea. Mă voi gândi la o întrebare mai originală...” medită Ashley Dowling.

„...Poate se va înscrie la cursul meu de spaniolă...” spera June Richardson.

„... Am o grămadă de chestii de făcut diseară! Trigonometrie și testul la engleză. Sper că mama...” Angela Weber, o fată tăcută, ale cărei gânduri erau neobișnuit de blânde, era singura de la masă care nu era obsedată de această Bella.

Îi puteam auzi pe toți, puteam distinge fiecare lucru neînsemnat care le trecea prin cap. Dar nimic de la eleva cu ochii înșelător de grăitori.

Și, desigur, puteam auzi ce spunea fata când vorbea cu Jessica. Nu era nevoie să-i citesc gândurile ca să-i aud glasul domol și limpede din celălalt capăt al încăperii.

- Care dintre ei este băiatul cu păr șaten-roșcat? am auzit-o întrebând, aruncându-mi pe furis o ocheadă, doar pentru a întoarce repede privirea când văzu că încă o priveam.

Dacă până atunci avusesem speranța că sunetul vocii ei mă va ajuta să îl disting pe cel al gândurilor sale, pierdut într-un loc unde eu nu le puteam ajunge, am fost instantaneu dezamăgit. De obicei, gândurile oamenilor aveau pentru mine aceeași tonalitate ca vocile lor. Dar această voce cuminte, sfioasă, mi-era necunoscută, nu făcea parte dintre sutele de gânduri care fluturau prin cameră, eram încredințat de asta. Era o voce în întregime nouă.

„Mult noroc, fraiero!” gândi Jessica înainte să-i dea fetei răspunsul.

- Este Edward. E superb, desigur, dar nu-ți irosi timpul. Nu iese cu nimeni. Se pare că nicio fată de aici nu e suficient de frumoasă pentru el. Pufni.

Mi-am ferit chipul ca să ascund un zâmbet. Jessica și colegele ei habar n-aveau cât de norocoase erau că niciuna nu mă atrăgea în mod deosebit.

În spatele amuzamentului fugar, am simțit un impuls ciudat, unul pe care nu îl înțelegeam prea bine. Avea cumva legătură cu nuanța veninoasă a gândurilor lui Jessica despre care fata cea nouă nu știa?... Am simțit ciudata pornire de a interveni între ele două, de a o proteja pe Bella Swan de uneltirile întunecate din mintea lui Jessica. Ce sentiment bizar. Încercând să deslușesc motivațiile din spatele acestui impuls, am examinat-o încă o dată pe fata cea nouă.

Poate era un instinct de apărare îngropat adânc - al celor puternici față de cei slabi. Fata părea mai fragilă decât restul noilor săi colegi. Pielea ei era atât de translucidă încât era greu de crezut că ar fi reprezentat cine știe ce apărare de lumea exterioară. Puteam distinge clar zvâcnirea sângelui prin venele ei sub membrana netedă și pală... Dar nu ar fi trebuit să mă concentrez pe asta. Mă descurcam bine cu stilul de viață pe care mi-l alesesem, dar eram la fel de însetat ca Jasper și nu avea rost să caut tentațiile.

Între sprâncenele ei se formase o cută abia perceptibilă de existența căreia nu părea conștientă.

Era incredibil de frustrant! Vedeam limpede că îi venea greu să stea acolo, să poarte o conversație cu niște străini, să fie în centrul atenției. Îi simțeam timiditatea din felul în care își ținea umerii plâpânzi, ușor aplecați în față, de parcă se aștepta în orice clipă la o ripostă. Și totuși puteam doar să simt, puteam doar să văd, puteam doar să-mi imaginez. Dinspre această fată absolut comună nu răzbătea decât tăcerea. Nu puteam auzi nimic. De ce?

- Mergem? murmură Rosalie, rupându-mi concentrarea.

Mi-am desprins privirea de la fată simțindu-mă ușurat. Nu voiam să persist în eșecul meu - mă irita. Și nici nu voiam să devin interesat de gândurile ei doar pentru că îmi erau inaccesibile. Fără îndoială, când i-aș fi descifrat gândurile - și aș fi găsit metoda să o fac - acestea sigur mi-ar fi părut la fel de marginite și de triviale ca ale oricărui alt om. Fără să merite efortul depus pentru a ajunge la ele.

- A început deja fata cea nouă să se teamă de noi? întrebă Emmett, încă așteptându-mi răspunsul la întrebarea lui de mai devreme.

Am dat din umeri. Nu era suficient de interesat ca să ceară mai multe informații. Nici eu

nu ar fi trebuit să manifest mai mult interes.

Ne-am ridicat de la masă și am ieșit din cantină.

Emmett, Rosalie și Jasper se prefăceau că ar fi elevi în clasa a 12-a. Au plecat la ore. Eu mă pretindeam mai tânăr decât ei. M-am îndreptat către ora de biologie de clasa a 11-a, pregătindu-mă de plictiseală. Mă îndoiam că dl Banner, un om cu un intelect mediocru, ar fi reușit să surprindă prin cursul său pe cineva cu două diplome de absolvire a Facultății de Medicină.

Odată ajuns în clasă, m-am așezat și mi-am lăsat cărțile - din nou, doar recuzită; nu conțineau nimic din ce nu știam deja - să se răsfire pe pupitru. Eram singurul elev cu o bancă doar a lui. Oamenii nu erau suficient de inteligenți să știe că se temeau de mine, dar instinctul lor de supraviețuire erau suficient ca să păstreze distanța.

Sala de clasă s-a umplut, încet, pe măsură ce elevii au început să se întoarcă din pauza de prânz. M-am lăsat pe spătarul scaunului, așteptând ca timpul să treacă. Din nou, îmi doream să pot dormi.

Din cauză că mă gândisem la ea, când Angela Weber a intrat pe ușă, escortând-o pe fata cea nouă, numele ei mi-a atras atenția.

„Bella pare la fel de timidă ca mine. Pun pariu că asta e o zi grea pentru ea. Mi-aș dori să pot spune ceva... dar probabil va suna ca o prostie...”

„Da!” gândi Mike Newton, întorcându-se pe scaun pentru a le privi pe fete cum intră în clasă.

Totuși, din locul unde se afla Bella Swan tot nu răzbătea nimic. Spațiul pustiu pe care gândurile ei ar fi trebuit să-l umple era iritant și supărător.

Ea se apropie, străbătând culoarul de lângă mine pentru a ajunge la catedră. Biata fată. Doar locul de lângă mine era liber. Fără să gândesc, i-am eliberat partea din pupitru, adunându-mi cărțile grămadă. Mă îndoiam că se va simți prea confortabil acolo. O aștepta un semestru tare lung - cel puțin, la ora asta. Dar poate că, stând lângă ea, aș fi putut să-i scot secretele la lumină... nu că aș mai fi avut nevoie vreodată să mă aflu la o distanță atât de mică... nu că aș fi putut găsi ceva care să merite să ascult...

Bella Swan se așeză în calea curentului de aer cald care bătea către mine dinspre ventilație.

Aroma ei mă lovi ca o bilă de demolări, ca un berbec. Nicio imagine nu ar fi suficient de violentă pentru a rezuma forța cu care aceasta mă izbi.

În acel moment, nu mai eram nici pe departe omul care fusesem odată; nu mai rămăsese nicio urmă din fărâmele de umanitate cu care reușisem să mă învălui.

Eram un animal de pradă. Ea era victima mea. Nu mai exista nimic pe lume în afara aceluia adevăr.

Nu mai exista nici încăperea plină de martori - deveniseră deja victime colaterale în mintea mea. Dădusem uitării misterul gândurilor ei. Acestea nu mai însemnau nimic, căci ea nu mai urma să le gândească pentru mult timp.

Eram vampir și ea avea cel mai dulce sânge pe care îl adulmecasem în optzeci de ani.

Nu-mi închipuisem că un astfel de sânge ar fi putut exista. De-aș fi știut, aș fi plecat demult în căutarea lui. Aș fi răscolit Pământul căutând-o. Îmi puteam închipui gustul...

Setea îmi ardea gâtul ca o văpaie. Gura mi-era uscată ca un deșert. Șiroiul proaspăt de venin nu îndulcea cu nimic senzația. Stomacul mi se contorsiona de foamea care era eoul acestei însetări. Mușchii mi s-au încordat, gata de salt.

Nu se scursesese nicio secundă. Ea încă făcea acel pas care o așezase în calea curentului.

Când piciorul ei atinse pământul, privirea îi alunecă înspre mine, mișcare care sigur voise să treacă neobservată. Aceasta o întâlni pe a mea și mi-am văzut reflecția în oglinda largă a ochilor ei.

Șocul întipărit pe chipul oglindit i-a salvat viața pentru câteva clipe chinuitoare.

Nu ușura deloc lucrurile. Când îmi înțelese expresia feței, sângele îi năvali în obraji, dându-i pielii ei cea mai delicioasă culoare pe care o văzusem vreodată. Mirosul îmi învăluia mintea într-o ceață groasă. Abia puteam gândi. Cugetările mele se răzvrăteau, opunându-se controlului, incoerente.

Acum mergea mai repede, înțelegând parcă necesitatea evadării. Graba o făcea să fie neîndemânică - se împiedică și se împletici înainte, aproape prăbușindu-se peste fata așezată în fața mea. Vulnerabilă, slabă. Chiar mai mult decât un om obișnuit.

Am încercat să mă concentrez pe chipul pe care îl văzusem reflectat în ochii ei, pe care l-am recunoscut cu repulsie. Fața monstrului din mine - cel pe care îl înfrânsesem prin decenii de eforturi și de disciplină fără compromisuri. Cât de ușor ieșise din nou la suprafață!

Aroma mă învălui din nou, împrăștiindu-mi gândurile și aproape azvârlindu-mă de pe scaun.

Nu.

M-am agățat cu mâna de marginea pupitrului încercând să rămân așezat. Lemnul nu făcu față. Mâna mea zdrobi suportul și se desprinse plină de așchii, lăsând urma degetelor mele imprimpată în lemnul nefărâmat.

Distruge dovezile. Aceasta era regula de bază. Am pulverizat rapid marginile urmei cu vârful degetelor, lăsând doar o gaură aspră și o grămăjoară de resturi pe jos, pe care am împrăștiat-o cu piciorul.

Distruge dovezile. Daune colaterale...

Știam ce trebuia să se întâmple acum. Fata urma să se așeze lângă mine și eu aș fi fost nevoit să oucid.

Martorilor nevinovați din clasă, optsprezece alți copii și un bărbat, nu li se putea permite să părăsească încăperea după ce-ar fi asistat la ceea ce ar fi urmat să vadă.

M-am înfiorat gândindu-mă la ce aș fi fost silit să fac. Nici în cele mai groaznice momente ale existenței mele nu comisesem astfel de atrocități. Nu ucisesem oameni nevinovați niciodată, în peste optzeci de ani. Și acum plănuiam să ucid douăzeci de odată.

Chipul oglindit al monstrului mă privea batjocoritor.

Chiar dacă o parte din mine se cutremura în fața fiarei, o alta plănuia crima.

Dacă aș fi ucis-o mai întâi pe fată, mi-ar fi rămas doar cincisprezece, douăzeci de secunde până să reacționeze ceilalți oameni din încăpere. Poate puțin mai mult, dacă nu și-ar fi dat seama de la început ce fac. Nu ar fi avut timp să țipe sau să simtă durerea; nu aș fi ucis-o cu cruzime. Măcar atât aș fi putut să îi ofer acestei străine cu sângele său oribil de apetisant.

Dar apoi ar fi trebuit să îi împiedic să fugă. Nu aș fi avut de ce să-mi fac griji cu ferestrele, prea la înălțime și prea înguste ca să poate fi o cale de evadare pentru cineva. Doar cu ușa - dacă aș fi blocat-o, ar fi fost prinși în capcană.

Ar fi mers mai greu și ar fi fost mai dificil să încerc să îi dobor pe toți cât s-ar fi luptat, cuprinși de panică, agităndu-se haotic. Nu ar fi fost imposibil, dar aș fi făcut mult mai mult zgomot. Ar fi fost un răgaz prea mare pentru țipete. Cineva ar fi auzit... Aș fi fost obligat să ucid și mai mulți nevinovați în acel ceas întunecat.

Iar sângele ei s-ar fi scurs inutil câtă vreme i-aș fi ucis pe ceilalți.

Eram pedepsit de mirosul care îmi făcea gâtul se crispeze din pricina durerii uscate...

Deci martorii urmau să cadă primii.

În cap mi-am schițat o hartă. Mă aflam în centrul încăperii, pe rândul cel mai îndepărtat din spate. Aș fi atacat mai întâi flancul drept. Estimam că aș fi putut frânge câte patru sau cinci gâturi pe secundă. Nu aș fi făcut zgomot. Cei din dreapta ar fi fost cei norocoși; nu m-ar fi văzut atacând. Deplasându-mă apoi prin fața clasei către flancul stâng, mi-ar fi luat cel mult cinci secunde să curm viața fiecărui om din încăpere.

Suficient timp ca Bella Swan să vadă, fugitiv, ce venea după ea. Suficient cât să fie înspăimântată. Poate chiar îndeajuns, dacă șocul nu ar fi făcut-o să încremenească, să îi scape un țipăt. Unul slab, care nu ar fi alertat pe nimeni.

Am respirat adânc, iar mirosul era ca un foc întinzându-se prin venele uscate, arzând din pieptul meu pentru a mistui fiecare pornire către bine de care fusesem vreodată capabil.

Ea se întorcea către mine. În câteva secunde, urma să se așeze la câțiva centimetri de mine.

Monstrul din capul meu rânji nerăbdător.

Cineva închise brusc o mapă la stânga mea. Nu mi-am ridicat privirea pentru a vedea care dintre oamenii cu soarta pecetluită o făcuse. Însă mișcarea trimise un val de aer obișnuit, lipsit de aromă, peste fața mea.

Preț de o secundă, am reușit să gândesc clar. În acea secundă prețioasă, am văzut două chipuri în mintea mea, unul lângă celălalt.

Unul era, sau fusese, al meu: monstrul cu ochii roșii care ucisese atâția oameni încât renunțasem să le mai țin șirul. Crime gândite, cu justificare. Un asasin de criminali, un ucigaș al celorlalți monștri, mai puțin puternici. Mă jucam de-a Dumnezeu, știam asta - hotărând cine merita să fie condamnat la moarte. Era compromisul meu cu mine însumi. Mă hrănisem cu sânge de om, dar în sensul cel mai inexact cu putință. Victimele mele fuseseră, prin ocupațiile lor întunecate, cu prea puțin mai umane decât mine.

Celălalt era chipul lui Carlisle.

Nu exista nicio asemănare între cele două efigii. Carlisle nu era tatăl meu biologic. Nu aveam nicio trăsătură comună. Similitudinea culorii tenului nostru era rezultatul condiției noastre; pielea fiecărui vampir avea opacitatea palidă a gheții. Asemuirea culorii ochilor noștri era altceva - reflecția unei opțiuni împărtășite de amândoi.

Și totuși, nu exista niciun punct de plecare pentru asemănare, îmi imaginam că fața mea începuse să o reflecte pe a lui, într-o anumită măsură, în ultimii șaptezeci și ceva de ani de când îi adoptasem stilul de viață și îi călcasem pe urme. Trăsăturile mele nu se schimbaseră, dar îmi părea că o parte din înțelepciunea lui îmi marcaseră expresia, că o fărâmă din compasiunea lui se regăsea în forma gurii mele și că un stop din răbdarea lui mi se reflecta în arcuirea sprâncenelor.

Toate aceste mici îmbunătățiri erau absente pe chipul monstrului. În câteva clipe, urma să nu mai rămână nimic în mine care să reflecte anii petrecuți alături de creatorul, de mentorul, de tatăl meu în toate privințele care contează. Ochii mei urmau să strălucească roșii precum ai unui diavol; orice asemănare avea să fie pierdută pentru totdeauna.

În mintea mea, privirea blândă a lui Carlisle nu mă judeca. Știam că mă va ierta pentru lucrul oribil pe care urma să îl fac. Pentru că mă iubea. Pentru că mă considera mai bun decât el. Și ar fi continuat să mă iubească, indiferent dacă acum i-aș fi dovedit că se înșeală.

Bella Swan stătea pe locul de lângă mine, mișcându-se rigid și stângaci - cu teamă? - iar mirosul sângelui ei înflorea într-un nor inexorabil în jurul meu.

I-aș fi dovedit tatălui meu că se înșela în privința mea. Acest fapt cumplit durea aproape la fel de mult ca focul din gâtul meu.

M-am îndepărtat de ea cu repulsie - revoltat de monstrul care tânjea să îi ia viața.

De ce trebuia să vină aici? De ce trebuia să existe? De ce trebuia să distrugă vaga pace pe care o dobândisem în această non existență a mea? De ce venise pe lume acest om tulburător? Știam că mă va distruge.

Mi-am ferit chipul, fiind lovit de un val neașteptat de ură irațională.

Cine *era* această creatură? De ce eu, de ce acum? De ce trebuia să pierd totul pentru că ea își alesese, lucru de neînchipuit, tocmai acest oraș pentru a-și face apariția?

De ce trebuise să vină aici?

Nu voiam să fiu acel monstru! Nu voiam să-iucid pe toți cei din acea încăpere plină de copii inofensivi! Nu voiam să pierd tot ce câștigasem într-o viață de sacrificii și de privațiuni.

Nu aveam cum să o fac. Nu mă putea sili.

Mirosul era problema, aroma hidos de atrăgătoare a sângelui ei. De-ar fi existat vreo cale de a-i rezista... măcar de mi-ar fi limpezit gândurile o altă adiere de aer proaspăt.

Bella Swan își scutură părul ei lung și des, de culoarea lemnului de mahon, către mine.

Își pierduse mințile? De parcă ar fi încurajat monstrul! De parcă l-ar fi ațâțat.

Nicio adiere aliată nu mai îndepărta acum mirosul ei de mine. Totul urma în curând să fie pierdut.

Nu, nicio adiere nu-mi venea în ajutor. Dar nu eram *nevoit* să respir.

Am întrerupt curgerea aerului prin plămâni mei. Ușurarea a fost instantanee, dar incompletă. Amintirea aromei mi se întipărise în memorie, gustul ei îmi rămăsese pe limbă. Nu reușeam prea bine să le rezist nici măcar acestora. Dar poate că aș fi izbutit să-mi țin firea o oră. Un ceas. Suficient timp să ies din această încăpere plină de victime, care poate că *nu* era nevoie neapărat să fie jertfite. De-aș fi putut rezista măcar o oră.

Era neplăcut să-mi țin respirația. Trupul meu nu avea nevoie de oxigen, dar mă împotriveam instinctelor mele. Mă bazam pe miros mai mult decât pe celelalte simțuri ale mele în clipe de tensiune. Mă conducea la vânătoare, era primul care mă avertiza în caz de pericol. Nu întâlneam prea des ceva la fel de periculos ca mine, dar instinctul de conservare era la fel de puternic la semenii mei ca la oricare om obișnuit.

Stânjenitor, dar realizabil. Mai suportabil decât să o miros *pe ea* și să nu îmi înfig dinții în acea piele fină, subțire, aproape transparentă până la fierbinte, umeda, pulsândă...

O oră! Doar o oră. Nu trebuia să mă gândesc la miros, la gust.

Fata cea tăcută își lăsase părul între noi, aplecându-se în față astfel încât i se revărsa pe față. Nu îi putea vedea fața pentru a încerca să-i ghicesc emoțiile în ochii ei limpezi și profunzi. De asta își lăsase șuvițele precum un zid între noi? Pentru a-mi ascunde acei ochi? Din teamă? Din timiditate? Pentru a-și păstra tainele în fața mea?

Iritarea mea inițială de a fi înfrânt de gândurile ei tăcute era nimic în comparație cu dorința - și ura - care mă posedară acum. Pentru că o uram pe această femeie-copil de lângă mine, o uram cu toată înflăcărea cu care mă agățam de fosta mea existență, de dragostea familiei mele, de visurile de a fi mai bun decât fusesem... Faptul că o uram pe ea, că uram felul în care mă făcea să mă simt mă ajuta puțin. Da, iritarea pe care o simțisem mai înainte era slabă dar și ea mă ajuta într-o oarecare măsură. Mă agățam de orice sentiment care mă împiedica să îmi imaginez care ar fi fost *gustul* ei.

Ură și iritare. Nerăbdare. Ceasul oare nu avea să se mai scurgă vreodată?

Și la finalul orei... ea urma să părăsească încăperea. Și eu ce aș fi făcut?

M-aș fi putut prezenta. „*Bună, numele meu este Edward Cullen. Te pot conduce până la sala următoare de clasă?*”

Ea ar fi fost de acord. Așa ar fi fost politicoasă. Chiar dacă deja se temea de mine, cum presupuneam că făcea, s-ar fi supus convențiilor și m-ar fi însoțit. Ar fi fost suficient de ușor să o îndrept într-o direcție greșită. Un capăt al pădurii se întindea ca un deget atingând colțul îndepărtat al parcării. I-aș fi putut spune că mi-am uitat o carte în mașină...

Ar fi observat cineva că așa fi fost ultima persoană cu care ar fi fost văzută? Ploua, ca de obicei; doi oameni învăluiti în pelerine de ploaie întunecate, îndreptându-se într-o direcție greșită nu ar fi trezit prea mult interes, nu m-aș fi dat de gol.

Doar că nu eram singurul elev atent la ea în acea zi - deși nimeni nu era atât de dureros de atent ca mine. Mike Newton, mai ales, era conștient la fiecare schimbare a punctului ei de greutate cât se fățuia pe scaun - nu se simțea în largul ei atât de aproape de mine, la fel ca oricine altcineva, așa cum m-aș fi așteptat înainte ca mirosul ei să distrugă orice grijă de natură caritabilă. Mike Newton ar fi observat dacă ea ar fi ieșit din sala de clasă alături de mine.

Dacă puteam rezista o oră, aș fi putut oare rezista două?

Am tresărit de durerea arsurii.

Ar fi găsit casa goală. Șeriful Swan lucra întreaga zi. Îi știam casa, la fel cum îmi era familiară fiecare locuință din acest orașel minuscul. Căminul ei se afla lângă niște păduri dese, fără vreun vecin în apropiere. Chiar de-ar fi avut timp să țipe, greu de imaginat, nu ar fi avut cine să o audă.

Acesta ar fi fost modul responsabil de a rezolva lucrurile. Rezistasem șaptezeci de ani fără sânge de om. Dacă mi-aș fi ținut respirația, aș fi rezistat două ore. Și când ea ar fi rămas singură, nimeni altcineva nu ar fi fost în pericol să fie rănit. „Și nici nu aș avea de ce să zoresc această experiență”, fu de acord monstrul din capul meu.

Era un adevărat sofism să cred că dacă îi salvam pe cei nouăsprezece oameni din clasă cu eforturi și răbdare aș fi fost mai puțin monstru când aș fi ucis-o pe fata aceasta nevinovată.

Deși o uram, știam că ura mea era nedreaptă. Știam că de fapt mă uram pe mine însumi. Și că ne-aș fi urât și mai mult pe amândoi atunci când ea ar fi fost moartă.

Așa am rezistat de-a lungul orei - imaginându-mi cele mai bune modalități de a o ucide. Am încercat să evit să-mi imaginez *actul* în sine. Poate ar fi fost prea mult pentru mine; puteam pierde bătaia și aș fi ajuns să îiucid pe toți cei de sub ochii mei. Așa că îmi puneam strategia la punct, nimic mai mult. Aceasta m-a purtat până la capătul orei.

O dată, către final, s-a uitat pe furis la mine prin zidul fluid al părului ei. Îmi puteam simți ura mistuindu-mă atunci când i-am întâlnit privirea, când i-am văzut reflecția în ochii ei înspăimântați. Sângele i-a colorat obraji înainte să se poată ascunde din nou în șuvițele ei, iar eu mă aflam la un pas de pierzanie.

Dar se sună de pauză. Salvat de clopoțel - ce clișeu. Amândoi eram salvați. Ea, salvată de la moarte, eu, salvat pentru scurt timp de creatura de coșmar de care mă temeam și pe care o disprețuiam.

Nu am reușit să merg atât de încet pe cât ar fi trebuit când am țâșnit din încăpere. De m-ar fi privit cineva, ar fi suspectat că era ceva la nelalocul său în felul în care mă mișcam. Dar nimeni nu-mi dădea atenție. Toate gândurile oamenilor încă orbitau în jurul fetei condamnate la moarte în mai puțin de o oră.

M-am ascuns în mașină.

Nu-mi plăcea să mă gândesc că aș avea nevoie să mă ascund. Cât de laș suna. Dar acum, fără îndoială, era cazul să o fac.

Nu eram suficient de disciplinat ca să mă aflu în acele momente printre oameni. Concentrându-mă atât de mult să nu-lucid pe *unul* dintre ei, fusesem sec de resursele de a le rezista celorlalți. Ce irosire ar fi fost. Dacă trebuia să fiu îngenuncheat de monstru, măcar să fi meritat această înfrângere.

Am început să ascult un CD care de obicei mă liniștea, dar care acum nu mai avea niciun efect. Nu, ceea ce mă ajuta cel mai mult acum era aerul răcoros, umed și curat care se strecura împreună cu ploaia mărunță prin geamurile deschise ale mașinii. Deși încă îmi aminteam perfect aroma sângelui Bellei Swan, când respiram aerul curat mă simțeam de parcă mi-aș fi curățat măruntaiele trupului de o infecție.

Eram din nou sănătos. Puteam iarăși gândi. Și puteam, din nou, lupta. Puteam lupta împotriva a ceea ce nu-mi doream să fiu.

Nu eram obligat să o duc acasă. Nu era nevoie să oucid. Evident, eram o creatură rațională, cu capacitatea de a gândi și aveam de ales. Întotdeauna aveam de ales.

În clasă nu mă simțisem așa.... dar acum mă aflam departe de ea. Poate că, dacă o evitam cu foarte multă grijă, viața mea nu avea de ce să se schimbe. Aranjasem lucrurile după placul inimii. De ce-ar fi trebuit să las o fetiță exasperantă și delicioasă să distrugă totul?

Nu eram *obligat* să-mi dezamăgesc tatăl. Nu aveam de ce să îi provoc mamei mele stresul, grija... durerea. Da, și mama mea adoptivă ar fi fost rănită. Iar Esme era atât de blândă, de tandră și de gingașă. Să faci pe cineva ca ea să sufere ar fi fost de neiertat.

Ce ironie că am vrut să o protejiez pe această fată de amenințarea mărunță, vană, a gândurilor fățarnice ale lui Jessica Stanley. Eram ultima persoană care ar fi trebuit să o protejeze pe Isabella Swan. De nimic nu trebuia apărată mai mult decât de mine.

Dintr-o dată mă întrebai unde o fi fost Alice. Nu mă văzuse ucigând-o pe tânăra Swan în felurite chipuri? De ce nu-mi sărise în ajutor - să mă oprească sau să mă ajute să ascund probele? Era atât de absorbită de supravegherea lui Jasper încât îi scăpase această posibilitate mult mai oribilă? Eram mai puternic decât credeam? Chiar nu i-aș fi făcut nimic fetei?

Nu. Știam că nu este adevărat. Alice probabil că se concentra foarte mult asupra lui Jasper.

Am scrutat în direcția unde știam că va fi, în clădirea cea mică unde se țineau orele de engleză. Nu a durat mult până să îi localizez "vocea" familiară. Și aveam dreptate. Fiecare gând al ei se îndrepta către Jasper, veghindu-i cu minuțiozitate până și cele mai mărunte alegeri.

Îmi doream să-i fi putut cere sfatul, dar în același timp mă bucuram că nu știa de ce eram în stare. Că nu știa despre masacrul la care mă gândisem în ultima oră.

Am simțit o nouă văpaie în trup - arsura rușinii. Nu voiam ca vreunul dintre ei să afle.

Dacă o puteam evita pe Bella Swan, dacă aș fi reușit să nu oucid - pe când formulam acest gând, monstrul se zbătea și scrâșnea din dinți plin de frustrare - atunci nimeni nu ar fi trebuit să afle. Dacă m-aș fi putut ține departe de aroma ei...

Nu aveam de ce să nu încerc, măcar. Să aleg binele. Să încerc să fiu așa cum mă credea Carlisle.

Ultima oră de curs aproape se încheiase. M-am hotărât să-mi pun imediat planul cel nou în acțiune. Ar fi fost mai bine decât să stau aici, în parcare, pe unde ea ar fi putut trece, zădărniciindu-mi încercarea. Din nou, simțeam ura nedreaptă pentru acea fată. Detestam faptul că avea acea putere inconștientă asupra mea. Că mă putea transforma într-un lucru care-mi repugna.

Am pășit cu repeziciune - puțin cam prea în grabă, dar nu existau martori - traversând micul campus până la secretariat. Drumul Bellei Swan nu avea de ce să se intersecteze cu al meu. Urma să o evit ca pe o ciumă.

Biroul era gol cu excepția secretarei, chiar persoana pe care doream să o văd.

Nu a observat când am intrat, fără zgomot.

- Doamnă Cope?

Femeia cu părul de un roșcat artificial ridică privirea și căscă ochii mari. Micile indicii pe care nu le înțelegeau îi luau întotdeauna prin surprindere, indiferent de câte ori îl mai văzuseră pe vreunul dintre noi.

- Oh, suspină ea, puțin tulburată. Își netezi cămașa. *Ce prostie*, își spuse în sinea ei. „*E aproape suficient de tânăr să-mi fie fiu. Prea necopt să mă gândesc la el în felul acesta...*” Bună, Edward. Cu ce te pot ajuta? Genele i să zbăteau în spatele ochelarilor cu lentile groase.

Era stingherită. Dar știam să fiu fermecător atunci când doream. Era ușor, de vreme ce știam instantaneu ce efect avea fiecare gest sau ton al vocii mele.

M-am aplecat înainte, susținându-i privirea de parcă m-aș fi adâncit în ochii ei mici și căprui, lipsiți de profunzime. Gândurile ei deja fremătau. Ar fi trebuit să fie simplu.

- Mă întrebam dacă mă puteți ajuta cu orarul, spusei eu cu vocea blândă pe care o păstram pentru a nu-i speria pe oameni.

Am auzit cum bătăile inimii ei s-au întetit.

- Desigur, Edward. Ce pot face pentru tine? *Prea tânăr, prea tânăr*, continua litania ei. Se înșela, desigur. Eram mai bătrân decât bunicul ei. Dar după permisul meu de conducere, avea dreptate.

- Pot să mă mut de la ora de biologie la o oră de științe de nivel avansat? Poate... fizică?

- E vreo problemă cu dl Banner, Edward?

- Deloc, doar că am mai studiat materia asta...

- În acea școală pentru elevi dotați la care ai învățat în Alaska, da. Buzele ei subțiri se țuguiară în timp ce cântărea problema. „*Cu toții ar trebui să fie la facultate. I-am auzit pe profesori plângându-se. Zece pe linie, nu ezită niciodată cu un răspuns, nu greșesc la teste - de parcă ar fi găsit o cale să copieze la fiecare materie. Domnul Varner ar prefera să creadă că un elev copiază decât să admită că e mai deștept decât el... Pun pariu că mama lor le dă meditații...*”. De fapt, Edward, la ora de fizică locurile sunt complete. Dlui Banner nu îi place să aibă mai mult de douăzeci și cinci de elevi în clasă.

- Nu aș deranja pe nimeni.

- „*Sigur că nu. Doar ești un Cullen perfect*”. Știu asta, Edward. Dar nu sunt suficiente locuri nici așa...

- Atunci aș putea să renunț la oră? Aș putea folosi timpul acesta ca să studiez independent.

- Să renunți la biologie? căscă ea gura de mirare. „*E o nebunie. Cât de greu poate fi să stai cuminte la o materie pe care deja o știi? Trebuie să fie o problemă cu domnul Banner. Poate ar trebui să vorbesc cu Bob despre asta?*” Nu vei avea suficiente credite ca să treci clasa.

- Recuperez la anul.

- Poate ar fi bine să discuți cu părinții tăi despre asta.

Ușa se crăpă în spatele meu, dar cel care o deschisese nu se gândea la mine așa că am ignorat sosirea sa și m-am concentrat asupra doamnei Cope. M-am aplecat ceva mai aproape de ea și am deschis o idee mai mult ochii. Ar fi mers mai bine dacă ar fi fost aurii și nu negri. Negrul speria oamenii, așa cum și trebuia.

- Vă rog, doamnă Cope. Am folosit modulațiile cele mai blânde și mai atrăgătoare ale vocii - iar aceasta putea fi extrem de irezistibilă. Nu m-aș putea muta la nicio altă materie? Sigur trebuie să fie vreun loc pe undeva. Ora a șasea, de biologie, nu poate fi singura opțiune...

I-am zâmbit, atent să nu-mi expun dinții atât de mult încât să o sperii, lăsându-mi chipul să se îndulcească.

Bătăile inimii ei se înteteau. „*Prea tânăr*”, își reamintea cu disperare.

- Aș putea vorbi cu Bob. Vreau să spun... cu domnul Banner. Să văd dacă...

Fu nevoie doar de o secundă pentru ca totul să se schimbe: atmosfera din birou, misiunea mea acolo, motivul pentru care mă aplecasem către femeia roșcată... Dacă până acum făcusem lucrurile cu un scop, acesta se schimbă.

Samanthei Wells îi luă doar o secundă să deschidă ușa și să lase un bilet de întârziere semnat în coșul de lângă intrare, ca apoi să iasă în grabă, dornică să scape de școală. O secundă a durat și ca rafala de vânt pătrunsă dintr-o dată în birou să mă izbească. Și mie tot o secundă mi-a trebuit ca să-mi dau seama că prima persoană care intrase pe ușă nu mă întreprusese cu gândurile ei.

M-am întors, deși nu mai era necesar să mă asigur. Mă răsucii încet, luptându-mă să controlez mușchii răzvrătiți împotriva mea.

Bella Swan se sprijinea cu spatele de peretele de lângă ușă, ținând strâns în mână o bucată de hârtie. Ochii îi erau mai larg deschiși decât de obicei când mi-a întâlnit căutătura feroce și inumană.

Mirosul sângelui ei satură fiecare particulă de aer din încăperea micuță și sufocantă. Gâtul meu fu mistuit de flăcări.

Monstrul mă privi din nou din oglinda ochilor ei, o mască a răului.

Mâna îmi încremeni în aer deasupra ghișeului. N-ar fi fost nevoie să privesc în urmă ca să o întind și să-i zdrobesc capul doamnei Cope de birou cu suficientă forță încât să oucid. Două vieți în loc de douăzeci. Un târg drept.

Monstrul aștepta nerăbdător, cu nesaț, să o fac.

Dar întotdeauna exista o altă cale - *trebuia* să existe.

Am pus capăt freamătului plămânilor mei și mi-am întipărit în minte chipul lui Carlisle. M-am întors cu fața către doamna Cope și i-am constatat surpriza provocată de schimbarea expresiei mele. Se trase înapoi, dar teama ei nu îmbracă forma coerentă a cuvintelor.

Folosindu-mi toată stăpânirea de sine pe care o dobândisem în decenii de privațiune, mi-am îndulcit și mai mult vocea. Plămânilor mei mai aveau aer doar cât să mai vorbesc o dată, zorindu-mi cuvintele.

- Lăsați, atunci. Îmi dau seama că e imposibil. Vă mulțumesc mult pentru ajutor.

M-am întors pe călcâie și am țâșnit afară din cameră, încercând să nu simt căldura sângelui curgând prin trupul fetei pe când treceam la câțiva milimetri de ea.

Nu m-am oprit până nu am ajuns la mașină, mișcându-mă prea repede tot drumul. În mare parte oamenii plecaseră, așa că nu erau prea mulți martori. Am auzit cum un elev dintr-o 12-a, D.J. Garrett, observă și apoi trece cu vederea...

„De unde-a apărut Cullen? Parc-a picat din senin... Iar încep eu cu imaginația mea bogată. Mama îmi tot zice...”

Când m-am strecurat în Volvo, ceilalți se aflau deja acolo. Am încercat să-mi controlez respirația, dar inspiram convulsiv aerul proaspăt de parcă fusesem sufocat.

- Edward? Întrebă Alice cu o voce alarmată.

M-am mulțumit să-mi înclin fruntea în direcția ei.

- Ce naiba ai pățit? Întrebă Emmett, distras, pentru o clipă, de la faptul că Jasper nu avea chef de revanșa lui.

În loc să răspund, am cuplat schimbătorul de viteze în marșarier. Trebuia să ies din

parcare înainte ca Bella să mă poată urmări și acolo. Propriul meu demon, bântuindu-mă... Am întors mașina și am accelerat. Am ajuns la 60 de kilometri la oră înainte să ajung pe șosea. Iar pe drum am ajuns la 100 de kilometri la oră înainte să virez.

Fără să fie nevoie să privesc, știam că Emmett, Rosalie și Jasper se întorseseră cu toții privind-o fix pe Alice. Ea ridică din umeri. Nu avea cum ști ce se întâmplase, doar ce urma să se petreacă.

Începu să-mi scruteze viitorul. Amândoi analizam ce vedea cu ochii minții și amândoi eram surprinși.

- Pleci? șopti ea.

Ceilalți mă priveau acum pe mine.

- Asta fac? am șuiert eu printre dinți.

Abia atunci văzu, când ezitarea mea în a lua o decizie îmi împinse viitorul într-o direcție mai întunecată.

- Oh.

Bella Swan, moartă. Ochii mei, sclipind purpurii la perspectiva sângelui proaspăt. Căutarea care ar fi urmat. Așteptarea prevăzătoare de dinainte să putem pleca în siguranță ca să ne luăm viața de la capăt...

- Oh, suspină ea din nou. Tabloul capătă mai multe detalii. Văzui interiorul casei șerifului Swan pentru întâia oară, pe Bella stând într-o bucătărie cu dulăpioare galbene, cu spatele la mine, cât o pândeam din umbră... lăsând mirosul să mă atragă înspre ea...

- Oprește-te! lăsați eu să-mi scape un geamăt de neputință.

- Îmi pare rău, șopti ea, cu ochii larg deschiși.

Monstrul jubila.

Apoi viziunea din mintea ei se schimbă din nou. O autostradă pustie pe timp de noapte, copacii care o mărgineau acoperiți de zăpadă, sclipind pe lângă noi la aproape 300 de kilometri la oră.

- Îmi vei lipsi, spuse ea. Oricât de puțin timp ai fi plecat.

Emmett și Rosalie făcură un schimb de priviri temătoare.

Aproape ajunsesem în curba care ne ducea pe lungul drumeag către casa noastră.

- Lasă-ne aici, îmi ceru Alice. Ar trebui să-i spui tu însuși lui Carlisle.

Am încuviințat din cap și cauciucurile mașinii scârțâiră la oprirea bruscă.

Emmett, Rosalie și Jasper coborâră în tăcere; urmau să o pună pe Alice să le explice în lipsa mea. Alice îmi atinse umărul.

- Vei face ceea ce trebuie, murmură ea. De data aceasta nu era o viziune, ci un ordin. Este singura rudă a lui Charlie Swan. L-ai ucide și pe el.

- Da, am spus eu, fiind de acord doar cu ultima parte.

Se strecură afară pentru a li se alătura celorlalți, încruntându-și sprâncenele de neliniște. Se topiră în pădure, dispărând înainte să apuc să întorc mașina.

Am accelerat din nou înspre oraș și am știut că viziunile din mintea lui Alice aveau să treacă de la culori întunecate la nuanțe strălucitoare precum lămpile stroboscopice. Pe când goneam către Forks cu 150 de kilometri la oră nu eram sigur încotro mă îndreptam. Să îmi iau rămas bun de la tatăl meu? Sau pentru a mă preda monstrului din mine? Șoseaua dispărea înghițită sub roțile mașinii mele.

